

[Kofod-Svendsen]

Socialdemokratiets ordfører, fru Pia Gjellerup, har argumenteret for Højesteret eller en afdeling i Højesteret; sådan hørte jeg det. Det har jeg ikke haft tid til at reflektere så længe over, men betyder det så ikke, at man på en måde får fire instanser, for hvor meget skal Højesteret gå ned i substansen, inden man indstiller? Det synes jeg rejser nogle nye problemer.

Jeg synes ikke, at jeg har hørt noget, der på mig har virket som tvingende argumenter for, at man skal ændre den gældende ordning. Og når det så viser sig, at den gældende ordning har fungeret tilfredsstillende, er det vel ikke urimeligt at se på praksis og sige, at den faktisk er meget god. Så kan vi have mange principielle overvejelser om det, jeg citerede fra bemærkningerne, og som jurister har holdt lange debatter om, men når man ikke har kunnet komme med noget, som jeg synes er bedre, og det gældende fungerer tilfredsstillende, kan man også stille spørgsmålet: Hvorfor ændre det gældende?

Pia Gjellerup (S):

Det er blot en enkelt kommentar til hr. Kofod-Svendsen, som spørger, hvor langt ned i substansen eksempelvis Højesteret, hvis man henlagde kompetencen dertil, skulle bevæge sig i bedømmelsen af, om der skulle gives en tredjeinstansbevilling.

Svaret er, at der ikke vil skulle ændres på, hvad det er, man skal bedømme. Det vil selvfølgelig være en nøjagtig parallel til det, man i dag foretager i Justitsministeriet. Men dér er problemet, som det også blev nævnt af hr. Kofod-Svendsen, at det er den ene part, om jeg så må sige, der sidder og bedømmer, om der skal være lejlighed til at have en tredjeinstansbehandling af en sag.

Det, der skal bedømmes, er altså, om en sag er af en så principiel karakter, at den skal undergives en behandling i en tredje instans, og det ændrer for så vidt ikke noget ved selve proceduren, kun procedurestedet, hvis man kan sige det sådan, i forhold til i dag, idet man flytter kompetencen fra en administrativ myndighed, der er lidt i familie med den ene part i sagen, til domstolen.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sige tak for en overraskende positiv modtagelse af dette beslutningsforslag.

Bortset fra hr. Fischer, som overhovedet ikke har forholdt sig til det principielle problem i forslaget, er der faktisk ingen ud over ministeren, der ikke har tilsluttet sig, at det er et principielt væsentligt problem, at Justitsministeriet som øverste anklagemyndighed selv har tredjeinstansbevillingskompetencen i straffesager. Det synes jeg er en overordentlig positiv udgang af denne diskussion.

Der er ikke af forslagsstillerne, tror jeg ministeren sagde, rejst kritik af den gældende ordning. Det har vi sandelig også haft overordentlig svært ved, for vi kan ikke få oplyst – hvad der også fremgår af bemærkningerne – hvorledes den gældende ordning administreres.

Det fremgår jo af landsretssagfører Ernest Hartwigs artikel, at man i hvert fald i de år, Retsplejerådet beskæftigede sig med i betænkningen fra 1973, kunne påvise en væsentlig skævhed i tildelingen af tredjeinstansbevillinger.

Vi forsøgte så at tage spørgsmålet op over for Justitsministeriet og over for justitsministeren og fik ikke nogen svar, der var brugbare – med den sædvanlige begrundelse, når vi beder om statistisk materiale, nemlig at det vil kræve en ressourceindsats af et sådant omfang, at ministeriet ikke vil påtage sig det.

Det er klart, at det ikke er muligt at kritisere den gældende ordning, når vi faktisk ikke kan få svar på, hvordan den aktuelt fungerer set ud fra en statistisk betragtning. Jeg går ud fra, at det kan lade sig gøre, når vi nu går i gang med udvalgsarbejdet, for selvfølgelig er det da et afgørende og væsentligt argument, hvordan den gældende ordning fungerer.

Det næste problem, der har været rejst i debatten, er spørgsmålet, om det er rigtigt at henlægge kompetencen til Den Særlige Klageret. Her har der fra bl.a. ministerens og forskellige ordføreres side været rejst det problem, at det er ressourcekrævende, og her midt i regelforenklingen og besparelessituationen opretter man sandelig ikke nye direktorater. Det foreslog socialministeren ganske vist i går, men hun foreslog også nedlæggelse af to andre. Det afgørende er også, som det fremgår af landsretssagfører Hartwigs artikel, at man selvfølgelig skal flytte nogle ressourcer til Den Særlige Klageret i disse situationer. Man kan naturligvis ikke forestille sig, at Den Særlige Klageret, som ministeren påpeger det, skal have tredoblet el-